

[Morten Lange.]

tinget at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v.*

Angående begrundelsen for lovforslaget, der er ligegyldende med et af medlemmer af socialistisk folkeparti i folketingsåret 1966-67 fremsat forslag, skal jeg henvise til de bemærkninger, der ledsager det.

Jeg anbefaler lovforslaget til tingets velvillige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Gert Petersen): Jeg har herved den ære for folketinget at fremsætte *forslag til folketingsbeslutning om anerkendelse af Polens vestgrænse og skridt til normalisering af forholdet mellem Danmark og Den tyske demokratiske Republik (DDR).*

Forslaget har til formål at sikre, at Danmark yder et væsentligt bidrag til afspændingen og konsolideringen af freden i Europa. De eneste væsentlige politisk-territoriale problemer, der involverer både vest og øst i Europa, og som stadig henstår uløste, er dem, Europa har arvet fra den anden verdenskrig. Disse problemer berører alle på den ene eller anden måde det tyske territorium, hvorfra krigen udgik i 1939. De forgifter atmosfæren i Europa, og så længe de henstår uløste, får den tilsyneladende afspænding et noget illusorisk skær. De udgør den væsentligste hindring for en virkelig konsolidering af freden i Europa og vel også for den sikkerhedsordning, som både den forrige og den nuværende regering har ytret interesse for.

Efter 22 års forløb er det imidlertid klart, at problemerne omkring det tidligere Tyskland kun kan løses på virkelighedens grund. Det vil sige, at løsningen må tage sit udgangspunkt i den bestående tilstand og ikke i den tilstand, som bestod i 1939. Den må tage ligeligt hensyn både til selvbestemmelsesretten og de europæiske staters sikkerhedskrav. Begge hensyn må afvejes mod hinanden, hvor det er nødvendigt.

Det er en klar dansk interesse, at det tyske problem løses. Danmark har gang på gang været offer for uro og spænding i Europa, og allerede derfor må en varig sikring af freden i Europa ligge Danmark på sinde. Dertil kommer, at Danmark er landfast med forbundsrepublikken og ad søvejen nabo til DDR og Polen.

Derfor finder socialistisk folkeparti, at Danmark må yde aktive bidrag til løsningen af det tyske spørgsmål. Det gælder først og fremmest Oder-Neisse grænsen. Det turde efterhånden stå helt klart, at en stabilisering i Europa er utænkelig uden almindelig, og især tysk, anerkendelse af denne grænse. Et og andet tyder på, at den vesttyske regering selv er på gled i denne retning, men at den bremses af en del af opinionen i Vesttyskland. Netop på denne baggrund tror vi, at det vil være en håndsækning til de folk i vesttyske regeringskredse, der ønsker en fornyelse af Vesttysklands politik, at en tysk nabostat klart og åbent lægger sin mening om spørgsmålet frem.

En anden side af det tyske problem vedrører delingen af Tyskland. Også her finder vi at det er nødvendigt at tage sit udgangspunkt i virkelighedens verden, og vi mener, at den virkelighedsflugt, der har præget vesttysk politik på dette område, har skadet ikke alene afspændingen i Europa, men også det, den vesttyske politik hævder at tilstræbe, nemlig den tyske genforening. Også i denne henseende anser vi det for nødvendigt at Danmark tager skridt, som kan bidrage til en øget virkelighedserkendelse i den tyske opinion. Ud fra Danmarks interesse i europæisk sikkerhed og som nabostat til de implicerede parter er det Danmarks ret at gøre det. Eksistensen af to tyske stater kan ikke affærdiges som et internt tysk anliggende, medmindre man vil gøre vold på helt åbenbare realiteter.

I og for sig opfylder DDR efter vor opfattelse de krav, der stilles til anerkendelse af en stat som suveræn. Disse krav har intet at gøre med styreform eller institutioner, med vedrører alene det pågældende statsstyres kapacitet. Vi ved imidlertid, at en egentlig anerkendelse støder på meget store vanskeligheder, bl. a. af traktatmæssig karakter. Vi anser protokollen af 23. oktober 1954, hvorved Danmark har bundet sig til ikke at anerkende DDR, for en forkert beslutning, som bør søges ændret. Men så længe en aftale ikke er opsagt, må den naturligvis overholdes. Derfor nøjes vi med at foreslå skridt i retning af en normalisering af forholdet mellem Danmark og DDR. Sådanne skridt, der omfatter oprettelse af konsulære forbindelser og indgåelse af handelsaftaler på statslig basis, vil have en gavnlig

[Gert Petersen.]

virkning både over for forbundsrepublikken, hvor de kan bidrage til at overtyde den offentlige mening om, at en kraftigere virkelighedserkendelse vil blive værdsat af forbundsrepublikkens naboer, og over for DDR, hvis isolationskompleks, der har haft særdeles negative virkninger, derved kan blive afsvækket. Desuden vil dette skridt naturligvis være til praktisk gavn for samkvem og samhandel mellem Danmark og DDR — og dermed i overensstemmelse med regeringens ønske om at føre en aktiv afspændingspolitik.

Formanden: Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 8. februar, kl. 9 med følgende dagsorden:

Eventuelt: første behandling af:

Forslag til finanslov for finansåret 1. april 1968-31. marts 1969.

Mødet hævet kl. 14¹¹.

3. møde.

Torsdag den 8. februar kl. 9.

Formanden: Under henvisning til det pålæg, der er givet i beretning af 12. april 1962 fra udvalget angående forslag til lov om ændring i lov om Danmarks erhvervsfond, har boligministeren med skrivelse af 6. februar d. å. fremsendt beretning om anvendelse af midler til produktivitetsfremmende foranstaltninger i finansåret 1966-67. Eksemplarer er omdelt.

Den på dagsordenen opførte sag kan kun med tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

Første behandling af forslag til finanslov for finansåret 1. april 1968-31. marts 1969.

(Lovforslaget (nr. 1) findes i tillæg D. sp. 1, fremsættelsen i tidenden sp. 35).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Per Hækkerup: Den socialdemokratiske gruppe byder den nye regering velkommen til arbejdet. Som den tidligere statsminister sagde det, er dette hus en arbejdsplads, og vi er fra socialdemokratiets side indstillet på at deltage med vor fulde styrke i dette arbejde. Jeg lykønsker også statsministeren in absentia og de øvrige medlemmer af regeringen til de høje stillinger, de har fået, til de muligheder, det giver dem og deres partier for at virkeliggøre deres politik. I min lykønskning må jo også nævnes det store ansvar, som påhviler regeringens medlemmer og de partier, der bærer regeringen.

Når vi byder regeringen velkommen, er det i og for sig ikke, fordi vi ved så forfærdelig meget om, hvad regeringen konkret agter at gøre; det kan man vist næppe sige at statsministerens redegørelse åbner mulighed for at vide. Men vi gør det, fordi det for så vidt er et logisk resultat af valget, at vi har fået denne regering. Valget bragte jo for mit partis vedkommende et nederlag, som var klart, og som vi ikke skal gøre forsøg på at bortforklare. Det bragte for de to største af regeringspartierne, hvad jeg vil kalde nærmest status quo, i hvert fald hvis man tager valgresultatet i 1966 i betragtning, og det gjorde, jeg må vel have lov til at sige det førende eller det ledende regeringsparti til valgets sejrherre.

Når det er logisk, at vi har fået denne trepartiregering, hænger det også sammen med, at forud for valget havde det radikale venstre gennem udtalelser af såvel tingets højtærede formand som af den nuværende statsminister klart tilkendegivet, at der ikke ville blive tale om, at der kunne etableres hverken en socialdemokratisk-radikal regering eller en socialdemokratisk mindretalsregering, som det radikale venstre på den ene eller anden måde ville støtte, heller ikke såfremt de to partier tilsammen skulle få flertal i det høje ting, hvad de to partier som bekendt har. Derudover forelå der klare